

ಪಂಚೆ ಬಿಟ್ಟರೆ ಉಳಿದ ಭಾಗಗಳೆಲ್ಲ ನಗ್ಗ. ಬತ್ತಲು. ಕತ್ತಲಾದರೆ ಅದೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇದು ಬೆಳಗಿನ ಹೊತ್ತು. ಸುತ್ತಲೂ ಕಣ್ಣುಗಳು ತೆರೆದಿರುವ ಹೊತ್ತು.

ಬಾಬಯ್ಯನಿಗೆ ಹಿಂದಿನ ದಿನಗಳ ನೆನಪಾಯಿತು. ತನ್ನ ಅಜ್ಜ ಹೀಗೇ ಇದ್ದರಂತಲ್ಲ. ಸೊಂಟಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ತೆಳು ಬೈರಾಸ. ಆ ಉಡುಗೆಯಲ್ಲಿಯೇ ರಾಮೇಶ್ವರದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಕಾಶಿ ತನಕ ಯಾತ್ರೆ ಮಾಡಿದ್ದರಂತಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಇದು ಅಜ್ಜನ ಕಾಲವಲ್ಲವಲ್ಲ. ಬಾಬಯ್ಯನವರ ಮೂವತ್ತು ನಲುವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ಹುದ್ದೆಯ ಸುದೀರ್ಘ ದುಡಿಯುವ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಬತ್ತಲಿಗಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ? ನಿಜದ ನಡೆಗೆ ನೆಲೆ, ಎಲೆ ಎಲ್ಲಿ?

ಹೇಗಿದ್ದ ತಾನು...!

ತಲೆಗೆ ಕಟ್ಟಿನ ಹೊಳಪು. ಕುಡಿಮೀಸೆ ದಿನವೂ ಚೂಪೇ. ತುಂಬು ತೋಳಿನ ಅಂಗಿ, ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಕಂಠ ಬಿಗಿಯಾಗಿಸುವ 'ಟೈ'. ಮೇಲೆ ಮಿರಿಮಿರಿ ಮಿರುಗುವ ಕೋಟು. ಕೆಳಗೆ ಅದಕ್ಕೊಪ್ಪುವ ಪ್ಯಾಂಟು. ಮಿರಿಮಿರಿ ಕಾಲುಚೀಲ - ಮುಖ ಕಾಣುವಷ್ಟು ಹೊಳಪಿನ ಬೂಟು... ಸುಂದರ ರಾವಣನಂತೆ ಮೆರೆದವನಲ್ಲವೆ ತಾನು? ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿಯ ತನಕ ಅಲಂಕಾರ. ದಿನ ದಿನವೂ ಹೊಸತೆ...

ಈಗ? ಮನೆಯೊಳಗೇ ಇರಿ ಎಂಬ ಆಜ್ಞೆ... ಅದೃಶ್ಯ ವೈರಾಣುವಿನ ಕ್ರೂರ ಹಿಡಿತ.

ಕೋಟು ಪ್ಯಾಂಟು ಶರ್ಟು ಬನಿಯನ್ ಕರವಸ್ತ್ರಗಳೆಲ್ಲ ರಾಶಿ ರಾಶಿಯಾಗಿ ಕಪಾಟನ್ನು ತುಂಬಿಬಿಟ್ಟಿವೆ. ಅವುಗಳೆಲ್ಲ ಸಖಿತ ವಿಶ್ರಾಂತಿ. ಬಾಬಯ್ಯ ರಾಯರ ಬೆವರಿನ ಸಖ್ಯ ಇಲ್ಲ...

ನಿತ್ಯವೂ ಒಂದು ತುಂಡು ಬೈರಾಸ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡರೆ ಮುಗಿಯಿತು. ಅದೇ ಅಲಂಕಾರ ತಮ್ಮ ಎಲುಬು ಗೂಡಿಗೆ. ಮುದುಕಿ ಮುತ್ತೈದೆಯಂತೆ. ಗೋಡೆಯಲ್ಲಿರುವ ಅಜ್ಜನ ಭಾವಚಿತ್ರದಂತೆ... ಕಾಣತೊಡಗಿದರು ಬಾಬಯ್ಯ ಈ ಒಂದು ತುಂಡು ಬೈರಾಸದಲ್ಲಿ.

ಎಷ್ಟು ಕಾಲ? ನಿಮಗಲ್ಲ ತಿಳಿದಿದೆಯಲ್ಲ. ಒಂದೊಂದೇ ಹಂತದ ದಿಗ್ವಂಧನ. ದಿನ ವಾರ ತಿಂಗಳುಗಳು ರುಳಿದವು. ಸುಧಾರಣೆ ಇಲ್ಲ. ರಕ್ತಬೀಜಾಸುರರ ರಕ್ತದ ಹನಿ ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ದ್ವಿಗುಣವಾಗುವಂತೆ, ಆ ರಕ್ತದ ಬಿಂದು ಬೀಳದಂತೆ ನಾಲಗೆ ಚಾಚಿದ ಮಹಾಕಾಳಿ ಬಾರದಿರುವಂಥ ಸ್ಥಿತಿ; ದುಃಸ್ಥಿತಿ. ಸಾವಿನ ವೇಗಕ್ಕೆ ತಡೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಲಸಿಕೆಗಳ ಸಂಶೋಧನೆಯ ಸುದ್ದಿ ಮಾತ್ರ. ಫಲಿತಾಂಶ ಶೂನ್ಯ.

ತನ್ನ ರಾಶಿ ರಾಶಿ ಬಟ್ಟೆಗಳು, ಸೌಂದರ್ಯ ಸಾಧನಗಳು ತುಂಬಿದ ಕವಾಟಿನ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆದಾಗ ಬಾಬಯ್ಯನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ಓದಿದ್ದ ವೇದಾಂತದ ಪುಸ್ತಕದ ಸಾಲುಗಳು ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದವು:

ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ಸಾವಿಲ್ಲ. ಬೆಂಕಿ ಸುಡಲಾರದು. ಶಸ್ತ್ರ ಇರಿಯಲಾರದು. ಹುಟ್ಟು ಸಾವು ನಿನ್ನ ಕೈಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಕೊಲ್ಲುವವನು ನೀನಲ್ಲ. ಹುಟ್ಟಿಸುವವನೂ ನೀನಲ್ಲ.

ಹುಟ್ಟಿ ಸಾಯುವುದು ದೇಹ ಮಾತ್ರ. ಹಳೆ ಬಟ್ಟೆ ಕಳಚಿ ಎಸೆದಂತೆ ಆತ್ಮ ಕಾಯವನ್ನು ಬಿಸುಡುತ್ತದೆ. ಬದಲಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದೊಂದು ನಿರಂತರ ಚಕ್ರದ ಭ್ರಮಣ.

ಬಾಬಯ್ಯ ಬೆಚ್ಚಿ ಎದೆ ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿಕೊಂಡರು. ಶಬ್ದದ ನಿರಂತರತೆಯ ಅರಿವಾಯಿತು. ಮೈಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿಕೊಂಡರು. ಬಿಸಿ ಇಲ್ಲ. ಕೆಮ್ಮಿಲ್ಲ. ಶೀತವಿಲ್ಲ. ಶಿಥಿಲತೆಯಿಲ್ಲ. ಸಾವು ತನ್ನನ್ನು ಸುತ್ತುವರಿದಿದ್ದರೂ ತಾನಿನ್ನೂ ಸತ್ತಿಲ್ಲ. ತಾನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ - ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವೇ ಬದುಕುತ್ತಿದೆ.

ವಾಹಿನಿಗಳ ಪರದೆಯ ಮೇಲೆ ಹರಿದಾಡುತ್ತಿದ್ದ ರೋಗಾಣುವಿನ ರೇಖಾಚಿತ್ರ ಸುತ್ತ ಸುಳಿದಂತಾಯಿತು. ಭೂಮಂಡಲವನ್ನೆಲ್ಲ ವ್ಯಾಪಿಸಿರುವ ಈ ರೋಗಾಣು ಗಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಬಹು ಚಿಕ್ಕದಂತೆ. ಒಟ್ಟು ಮಾಡಿದರೆ ಒಂದು ಮುಷ್ಟಿಯೊಳಗೆ ತುಂಬಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಂತೆ. ಎಂದೂ ಹಿಂದೆ ಹಾಗೆ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಪಸರಿಸುತ್ತಿರುವ ರಕ್ತಬೀಜಾಸುರನ ರಕ್ತಬಿಂದುಗಳನ್ನು ಮಹಾಕಾಳಿಯು ತನ್ನ ನಾಲಗೆ ಬೀಜಿ ಹೀರಿದಂತೆ ಯಾರೀಗ ಕಪಿಮುಷ್ಟಿಯೊಳಗೆ ಹುದುಗಬಹುದಾದ ಈ ಪ್ರಳಯಸ್ವರೂಪಿಯನ್ನು ಹಿಚುಕಿ ಹಾಕುವುದು? ಆ ಮಹಾಕಾಳಿ ಬಂದಾಳೆ ಇಂದಲ್ಲ ನಾಳೆ? ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಬಯಲಾಟದಲ್ಲಿ ದೊಂದಿ ಹಿಡಿದು ರಾಳ ಬೀಜಿ ಬಂದ ರಾಕ್ಷಸಪಡೆಯನ್ನು ಮಹಾಕಾಳಿ ಸಂಹರಿಸಿದಂತೆ ಈ ವೈರಾಣುವಿನ ಸಂಹಾರ ನಡೆದೀತೆ?

ಬರಲಿ ಬರದಿರಲಿ, ಈ ಕ್ಷಣ ಬಾಬಯ್ಯನಿಗೆ ಜೀವಂತಕ್ಷಣ ಎಂದೆನ್ನಿಸಿತು. ಎದೆಯ ಸದ್ದು ಅಡಗಿಲ್ಲವಲ್ಲ.

ಪಾಣಿಪಂಚೆಯನ್ನು ಕಳಚಿ ಎಸೆದರು.

ಅಂದದ ಶರ್ಟು ಪ್ಯಾಂಟು ಕೋಟು ಧರಿಸಿದರು. ನಿಲುಗನ್ನಡಿಯ ಎದುರು ನಿಂತರು. ದೊಗಳೆ ದೊಗಳೆ. ಸಡಿಲು ಸಡಿಲು. ಆದರೂ ತನ್ನ ಮೈಯೇಗ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿತ್ತಲ್ಲ ಎಂದೆನ್ನಿಸಿ ಬಿಳಿಮೀಸೆಯನ್ನಲುಗಿಸಿ ನಕ್ಕರು.

ಆ 'ಧರಿಸಿ' ನ್ನೇಸೆದರು. ಇನ್ನೊಂದು ಜೊತೆಯನ್ನು ಧರಿಸಿದರು. ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಗಹಗಹಿಸಿ ನಕ್ಕರು.

ಒಂದರ ಮೇಲೆ ಒಂದರಂತೆ ಇದ್ದ ಪ್ಯಾಂಟು ಶರ್ಟು ಟೈಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಧರಿಸಿ ನಕ್ಕು ನಲಿದು ಸುಸ್ತಾಗಿ ಮಂಚೆಕ್ಕೂರಿಗೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯನ್ನನುಭವಿಸಿದರು. ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿದಾಗ ಆ ಮುಷ್ಟಿಯೊಳಗಡಗಬಹುದಾದ ಸೂಕ್ಷ್ಮಾಣುವಿನ ಚಿತ್ರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೂಡಲಿಲ್ಲ. ಬದಲು

ಅಣುರೇಣುತ್ಪನ್ನಕಾಷ್ಠದಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ದಿವ್ಯಶಕ್ತಿಯ ವಿಶ್ವರೂಪ ಕಂಡ ಹಾಗಾಯಿತು...

ರಣರಂಗದಲ್ಲಿ ಅಸ್ತ್ರ ಎಸೆದು ಮೋಹಪರವಶನಾದವನಿಗೆ - ಕೊಲ್ಲುವವನು ನೀನಲ್ಲ ರಕ್ಷಿಸುವವನೂ ನೀನಲ್ಲ. ಎಂದು ಏನೋ ಎಲ್ಲ ಹೇಳಿದವನ ವಿಶ್ವರೂಪ ಮನಸ್ಸಿನ ಪರದೆಯಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದಂತಾಯಿತು.

ಮತ್ತೆ ಆವೇಶಭರಿತರಾಗಿ ಎದ್ದರು. ಶುಭ್ರ ಪಂಚೆ ಜುಬ್ಬ ಧರಿಸಿ ಮೂಗು ಬಾಯಿ ಸುತ್ತ

ಕವಚ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ವೀರಯೋಧನಂತೆ ಚೀಲ ಸಹಿತ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದರು. ಅಗತ್ಯಗಳ ಓಡಾಟಕ್ಕೆ ಅನುಮತಿ ಸಿಕ್ಕಿದೆಯಲ್ಲ ಈಗ...

ಹೊಸ ಭೂಭಾಗವನ್ನು ಅನ್ವೇಷಿಸಿದ ನಾವಿಕನಂತೆ ತನ್ನ ಮನೆಯ ಹೊರ ರಸ್ತೆಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ತಿಂದಿತ್ತ ನಡೆಯುತ್ತ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಸವಿಯನ್ನನುಭವಿಸಿದರು. ಅಗತ್ಯಗಳಿಗಾಗಿ ಸುತ್ತಾಡಿದರು. ತಮಗಿಷ್ಟವಾದ ಚಾಕಲೇಟು ಕೊಂಡುಕೊಂಡರು. ಮತ್ತೆ?

ಹಾಂ! ಅವಳಿಗೆ ಅಂದರೆ ತನ್ನವಳಿಗೆ ಎಳೆ ಸೌತೆಕಾಯಿ ಎಂದರೆ ಬಹಳ ಇಷ್ಟ. ದಿಗ್ವಂಧನದ ದಿನಗಳಿಂದ ಮನೆಗೆ ತಂದೇ ಇಲ್ಲ. ಬದನೆಕಾಯಿ ಪಲ್ಲವೆಂದರೆ ಬಹಳ ಇಷ್ಟ. 'ಹಾಕಪ್ಪ ಒಂದು ಕೇಜಿ' - ಹಾಂ, ಮೆಂತೆ ಸೊಪ್ಪು ತಂಬುಳಿಗೆ ಬೇಕಲ್ಲ. 'ಹಾಕು ಹಾಕು ನಾಲಾರು ಕಟ್ಟು...'

ಚೀಲ ತುಂಬಿತು.

ಮುಂದಿನ ರಸ್ತೆಯ ಪರಿಚಿತ ಚಿನ್ನದ ಅಂಗಡಿ ತೆರೆದೇ ಇದೆಯಲ್ಲ.

ಕೈಗಳಿಗೆ ಲೋಶನ್ ಒರಿಸಿಕೊಂಡು ಜ್ವರವಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಖಾತ್ರಿ ಮಾಡಿ ಬಾಗಿಲ ರಕ್ಷಕ ಒಳಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಮೇಲೆಯೇ ಭವ್ಯ ಸ್ವಾಗತ. ಹತ್ತಾರು ಚಿನ್ನದ ಸರಗಳನ್ನು ಪರಿಚ್ಛಿಸಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿಪದಕದ ಒಂದೆಳೆಯ ಚಿನ್ನದ ಹಾರವನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಖಾತೆಯ ಕಾರ್ಡನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹಣ ಪಾವತಿಸಿದರು.

ಮತ್ತೆ ಇನ್ನೊಂದು ಪರಿಚಿತ ವಸ್ತುವೆಂದಿಗಿ ಹೋದರು. ಹೆಚ್ಚು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡದೆ ಹಸಿರು ಸೆರೆಗಿನ ಚಿನ್ನದ ಬಣ್ಣದ ರೇಶಿಮೆ ಸೀರೆಯನ್ನು ಆಯ್ದುಕೊಂಡರು.

ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಆಗಿ ಸುಡುವ ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಮನೆಗೆ ಮರಳಿದ ಬಾಬಯ್ಯ ಒಳಬಂದವರೇ ಸೋಫಾದ ಮೇಲೆ ಒರಗುತ್ತಾ ಗಟ್ಟಿಯಾದ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ದೇವಲೋಕದವರಿಗೆ ಕೇಳಿಸುವ ಹಾಗೆ ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದರು.

'ಗೌರೀ, ಓ ನನ್ನವಳೇ, ಕೇಳಿದೆಯಾ ಸುದ್ದಿ? ಭೂ ಮಂಡಲವನ್ನೆಲ್ಲ ಮುತ್ತಿರುವ ಸಾವಿನ ಬೀಜ ಮಾಯವಾಗುವುದೇ ಇಲ್ಲವಂತೆ. ಸದ್ಯ ಮದ್ದಿಲ್ಲವಂತೆ ಅದಕ್ಕೆ. ಲಸಿಕೆಯೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿಲ್ಲವಂತೆ...

ಅದೂ ಇದ್ದು ನಾವೂ ಇದ್ದು ಅದರೊಡನೆಯೇ ಬಾಳಬೇಕಂತೆ. ಮುಖಕ್ಕೆ ಕವಚ ಮತ್ತು ಮನುಷ್ಯ ಮನುಷ್ಯನ ನಡುವೆ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಸತ್ತ ಮೇಲೆ ಹೂಳಲು ಎಷ್ಟು ಜಾಗ ಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ಅಂತರ ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡರೆ ಸಾಕಂತೆ. ಗೌರೀ ಬಾರೇ. ಕೋವಿದನೊಡನೆ ಕೂಡಿ ಬಾಳೋಣ ನಾನೂ ನೀನೂ. ನಿತ್ಯವೂ ನನಗೆ ಕೇಳಿಸುವಂತೆ ನೀನು ಓದುವ ಸಹಸ್ರನಾಮ ಸ್ತೋತ್ರದ ಪ್ರತಿ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿಯೂ ಬರುವ ಆ ವಿಶ್ವರೂಪಿ - 'ಅವನೇ' ಕರೆದಾಗ ಇಬ್ಬರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗೋಣ... ಹಾಂ! ಈಗ, ಹೊಸ ಸೀರೆ, ಚಿನ್ನದ ಹಾರ ಮತ್ತು ನಿನಗಿಷ್ಟವಾದ ಸೌತೆಕಾಯಿ ಬದನೆಕಾಯಿ ಸೊಪ್ಪು ಚಾಕಲೇಟು...'

ಅವ್ಯಾಹತವಾಗಿ ದುಂದುಬಿ ಮೊಳಗಿದಂತೆ ಬಾಬಯ್ಯನವರ ಕಂಠದಿಂದ ಹೊರಬಂದಿತು ನುಡಿಸಾಲು. ಒಳ ಅಡುಗೆಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದು